

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **G. P. P., s.r.o.**, so sídlom v Ž., IČO X., zastúpenej G. P. L. s.r.o., so sídlom v B., IČO X., zastúpená konateľom a advokátom JUDr. P. H., proti žalovanej **Slovenskej republike- Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny SR**, so sídlom v Bratislave, Špitálska 4-6, **o splnenie povinnosti zaplatiť sumu 1.492,81 eur**, vedenej na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp.zn. 7C/25/2010, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 30. novembra 2010 sp.zn. 5Co/347/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovanej **o d m i e t a .**

Žalovaná je povinná nahradiť žalobkyni trovy dovolacieho konania 93,75 € k rukám jej právnej zástupkyne G.P. L. s.r.o., so sídlom v B., do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom z 29. júna 2010, č.k. 7C/25/2010-101 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.492,81 eur a trovy konania 697,73 eur na účet právneho zástupcu žalobcu, všetko do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Vo veci rozhodol podľa čl. 1 veta prvá, čl. 2 ods. 2, čl. 20 ods. 1 veta prvá, druhá, čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ďalej podľa čl. 1 Protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb.), ale aj podľa § 50 ods. 1 zákona č. 5/2004 Z.z. a § 1 písm. a), § 2 písm. a), § 3 ods. 1 písm. d), § 9 a § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Žiline rozsudkom z 30. novembra 2010 sp. zn. 5Co/347/2010 rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.). V plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. Žalobkyni náhradu trov konania nepriznal podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala dovolanie žalovaná, v ktorom navrhla napadnutý rozsudok zmeniť tak, že žaloba sa v celom rozsahu zamietá. Prípustnosť dovolania odôvodnila ustanovením § 237 písm. f/ a dôvodnosť ustanovením § 241 ods. 2 písm. a/, b/, c/ O.s.p. Mala za to, že v konaní sa žalovanej (ako účastníčke konania) odňala možnosť konať pred súdom, lebo vec bola pred odvolacím súdom prejednaná bez nariadenia pojednávania a o pojednávaní ani nebola upovedomená, pritom sa nevzdala práva na verejné prerokovanie veci. Ďalej žalovaná v dovolaní uviedla, že súdne konanie podľa § 241 ods. b/ a c/ O.s.p. je postihnuté ďalšími vadami, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a to najmä tým, že odvolací súd sa nezaoberal aj námietkou, keď žalovaná sa vo svojom písomnom stanovisku odvolávala na rozsudok 1 SŽ-o-NS 57/2006. Napokon namietala aj nesprávne právne posúdenie odvolacím súdom vo veci samej ako aj v časti o náhrade trov konania.

Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu navrhla dovolanie zamietnuť v celom rozsahu ako nedôvodné a neprípustné a zároveň si uplatnila náhradu trov dovolacieho konania vo výške 186,12 eur.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu. Keďže konanie o každom mimoriadnom opravnom prostriedku má vždy znak výnimočnosti, rámec možného prieskumu obmedzuje zákon len na taxatívne ustanovené dôvody prípustnosti konania o mimoriadnom opravnom prostriedku. V prejednávanj veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Pokiaľ ide o prípustnosť dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu, treba uviesť, že dovolanie je

prípustné, ak smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.), ďalej proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), ako aj rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danom prípade dovolaním žalovanej nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil prípustnosť dovolania. Dovolací súd dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Dovolanie žalovanej nie je preto podľa § 238 ods.1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Dovolanie žalovanej by bolo procesne prípustné, len ak by konanie, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods.1 O.s.p.. Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale so zreteľom na obsah dovolania zaoberal sa tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 O.s.p. Uvedené ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Treba zdôrazniť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až

g/ tohto ustanovenia. Iné vady, i kedy k nim v konaní došlo a prípadne by mali aj za následok nesprávne rozhodnutie, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorých z procesných vád v zmysle § 237 O.s.p. nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z vymenovaných vád.

Procesné vady konania v zmysle § 237 pís. a/ až e/ a písm. g/ O.s.p. žalovaná v dovolaní nenamietala a v dovolacom konaní ich existencia nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nie je možné vyvodit'.

So zreteľom na obsah dovolania dovolací súd osobitne zisťoval, či konanie nie je zaťažené vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., teda, či sa postupom súdu odňala účastníkovi možnosť konať pred súdom. Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle uvedeného ustanovenia sa rozumie vadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníka konania (napr. práva zúčastniť sa pojednávani, vyjadrovať sa k veci, navrhovať dôkazy, podať opravný prostriedok alebo vyjadrenie a pod.).

Dovolací súd dospel k záveru, že konanie odvolacieho súdu a jeho rozhodnutie v danej veci nie je postihnuté vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Podľa § 214 ods.1, ods. 2 O.s.p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a) je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b) súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, c) to vyžaduje dôležitý verejný záujem. V ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Podmienky, za splnenia ktorých môže odvolací súd konať bez nariadenia pojednávania, musia vyplývať z obsahu spisu a charakteru prejednáwanej veci. V danom prípade odvolací súd nemusel dopĺňovať, resp. opakovať dokazovanie, lebo sa stotožnil so skutkovým a právnym posúdením tak, ako ho ustálil súd prvého stupňa. Rozhodnutiu súdu prvého stupňa predchádzalo prejednanie veci na súdnom pojednávani (vid' zápisnice o pojednávani z 30. apríla 2010, 29. júna 2010), podľa § 115 O. s. p. Vychádzajúc z povahy prejednáwanej veci, obsahu spisu a stanoviska žalovanej (bez bližšej konkretizácie pre nariadenie odvolacieho pojednávania vyplývajúceho z § 214 ods.1 O. s. p.) zaujal dovolací

súd názor, že v tomto prípade nejde ani o verejný záujem, keďže nejde o veci týkajúce sa v rôznych súvislostiach väčšieho okruhu osôb, napr. spory týkajúce sa územného celku a pod. Dohovor o ľudských právach a základných slobodách a ani z judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva netrvá na tom, aby civilné konania (občianskoprávne spory) sa mali na každom stupni prejednávať verejne, t.j. na ústnych pojednaniach. Požiadavka verejného vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu podľa § 156 O.s.p. bola zachovaná (č.l.126 spisu). Nakoľko súd mohol vo veci rozhodnúť bez nariadenia ústneho pojednania, oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia účastníkom na úradnej tabuli (§ 156 ods. 3 O.s.p.). Z týchto dôvodov preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že odvolací súd postupoval v súlade s § 214 ods.1, ods. 2 O.s.p., procesný postup odvolacieho súdu nebol teda zaťažený vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Žalovaná v dovolaní tiež namietala, že konanie je postihnuté ďalšími vadami, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci spočívajúce v tom, že dovolací súd sa nevysporiadal s jej námietkou (§ 241 ods.2 písm. b/ O.s.p.) a že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). K námietke žalovanej, že odvolací súd sa v napadnutom rozsudku nezaoberal vznesenou námietkou, dovolací súd poukazuje na § 219 ods. 2 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia platí, že ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd v danom prípade takto postupoval (vid' predposledný odsek na strane 4 rozsudku odvolacieho súdu). Aj za predpokladu, že by rozsudok odvolacieho súdu bol v zmysle uvádzanom dovolateľkou nepreskúmateľný, treba uviesť, že nepreskúmateľnosť nie je judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považovaná za vadu konania v zmysle § 237 O.s.p., ale za tzv. inú vadu konania majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (R 111/1998)., ale ktorá súčasne nezakladá aj prípustnosť dovolania.

Pokiaľ ide o námietku dovolateľky spočívajúcu v tom, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení dovolací súd uvádza, právnym posúdením je činnosť, pri ktorej súd zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne

ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale taktiež prípustnosť dovolania nezakladá (nemá totiž základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia).

Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľky boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), malo by to za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, ale nezakladali by súčasne aj prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné.

Keďže prípustnosť podaného dovolania nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky ho odmietol podľa § 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 218 ods.1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Trovy konania v danom prípade spočívajú v odmene advokáta za právnu službu, ktorú poskytol žalobkyni vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu žalovanej z 12. apríla 2011 (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Sadzbu tarifnej odmeny stanovil podľa § 10 ods. 1 tejto vyhlášky vo výške 71,37 €, čo s náhradou výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške 1/100 výpočtového základu (§ 16 ods. 3 vyhlášky) 7,41 € a 19% DPH (§ 18 ods. 3 vyhlášky) 14,968 €, predstavuje spolu 93,75 €. Úkon právnej služby príprava a prevzatie spolu s režijným paušálom a DPH žalobkyni nepriznal, nakoľko ten istý právny zástupca ju zastupoval už v konaní pred prvostupňovým a odvolacím súdom.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 13. mája 2011

JUDr. Daniela Š v e c o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť :

Hrčková Marta